

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Notæ In Notas Willelmi Wendrockii Ad Ludovici Montaltii
Litteras, Et In Disquisitiones Pauli Irenæi Inustæ**

Fabri, Honoré

Coloniæ, 1659

Nota II. Filiutii Doctrina de Iejunio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39536

piùs Parochi Parisienses, aliique in suis censuris ad nauseam inculcarunt. Aspersisti aliquot, Augustini ut plurimum, loca; quæ tamen ad rem non faciunt. Sic operam, & atramentum perdis: sic frustra paginas imples; in quas una litura, seu spongia probè quadraret.

N O T A I I.

Filiutii Doctrina de Iejunio.

Filiutium, tanquam blasphemum, & hæreticum, hoc loco traducis, eo quod dixerit, eum ad jejunium non teneri, qui vel labore ob malum finem suscepito, vel alia sua culpa, talem infirmitatem, dispositionem, virium debilitationem contraxerit, ut sine gravissimo incommodo & periculo jejunare non possit; quamvis expressè dixerit eum peccare, si malo fine laboret in fraudem jejunii; * duplici videlicet peccato, primò ob turpe factum, quod ab eo ponitur, secundò ob apposítam causam solvendi jejunii; licet deinde, si reverà, ut dixi, moraliter jejunare non potest, ad jejunium non teneatur. Auctores suos Filiutius citat.

Quid in hac doctrina tam nefandum & horrendum sit, quod tam acres declamationes postulet; reverà non video. Supponit enim Filiutius, pravum illum, tum laboris illiciti, tum fraudis intentæ affectum revocatum fuisse. Si enim remaneret, haud dubiè illa omissione jejunii ab illo vitiaretur. Immò fieri potest, ut jam infirmus, in Sacramento Pœnitentiæ absolutionis gratiam acceperit, urgente scilicet necessitate: ut si quis ex duello, gravi vulnere accepto, & multa vi sanguinis effusa, decumbat: quis eum, amabò, quamvis sua culpa infirmum, jejunii lege non solvat? Non

nega-

* Pag. 109.

negariim tamen, Ecclesiam iis, qui licito labore defatigantur, indulgentiorem esse debere; & in iis, qui sua culpa defatigantur, graviorem causam requiri, scilicet in pœnam: at posito, quod sit talis defatigatio, debilitatio, corporis infirmitas, ut infirmus jejunare non possit, nisi in probabiliissimum mortis, aut gravis morbi periculum incurrit; quis eum à jejunii lege immunem esse non dicat? si fratre Jansenistas vestros excipiāt, qui ut jam dixi, Pharisæo more, aliis onera importabilia imponunt, eaque digito suo movere nolunt.

Quod attinet ad auctores pro hac sententia citatos, scilicet S. Antoninum, Sylvestrum, Medinam, Cajetanum, Angelum; Navarrum; expressa eorum loca imposturâ 8. legisti. Quid ergo tricaris, & miraris Jesuitarum frontem? quasi verò omnes eam corporis infirmitatem, seu dispositionem non intelligent, quæ jejunii impatiens sit. Quis enim eget, ab Ecclesia aliquid præcipiente supponi viret ad id exequendum necessarias? quis neget sceleratum peccatorem plus jejunis egere, quamvis difficultius, quam alii jejunet? at si talis sit infirmitas, & virium lapsus, ut jejunare non possit, de hoc enim agitur; quis eum teneri dicat? sed tuas artes agnosco Willeline: hæc quæstio tibi parum curæ est: hoc prætexis nomine fraudem: Janseniana dogmata ubique defendis, licet de Jansenio ne cogitare quidem videri velis. Teneri nempe vis etiam eum, qui præceptum implere non potest: potentia illa, quæ culpâ nostrâ contrahitur, à peccato nunquam liberat. Sic ignorantia juris naturalis, quam per peccatum contraximus, à culpa non liberat. Agnoscis, ni fallor, nativum Jansenii vultum. Nihil affingo, immò nihil dico, quod rudis tyro non videat. Eò spectas: nempè res hujuscemodi

ad probationem vestri erroris adducere soletis. Censura illa Lovaniensis suspecta est. Quam infesta Jesuitis, quam addicta Bajo & Jansenio Academia illa hactenus fuerit, frustra reponerem; cum id neminem lateat. Nec Filiutius tam crudè loquitur: cur ejus verba non adduxisti, quæ tibi suggesta fuerant? nec ille quamlibet defatigationem intelligit; sed eam quæ maximam difficultatem pariat; eam nimirum, quæ ab implendo Ecclesiæ præcepto liberet. Vis hominem penitus exhaustum, & semimortuum jejunii legere teneri? Vah charitatem Pharisaicam!

N O T A I I I.

Baunii sententia, quæ Confessarium obligat
ad pœnitentes absolvendos probabilem
opinionem secutos.

Hæc sententia inculcata fuit, & pro ea tam multi
auctores scripserunt, ut vel unus illorum quadraginta sex alios citet: supponunt autem opinionem
quam pœnitens sequitur, esse verè probabilem, ac
proinde talem cui etiam Confessarius, si velit, adhæ-
rere possit, ut potè qui illam probabilem esse sciat,
licet alteri adhæreat. Si tamen Confessarius prædi-
ctam opinionem falsam esse evidenter cognoscat,
nullo modo eam sequi potest. Et verò, si ex illa
opinione pœnitentem absolvat, illam in hoc sequi-
tur: igitur talis esse debet, quam in praxi tutò se-
qui possit: igitur certò probabilis, ne ipse cum du-
bia conscientia operetur. Porro si talis est, quis
neget eum teneri illam amplecti, in gratiam pœ-
nitentis, quem ex officio juvare tenetur? igitur & il-
lud agere, quod commodè & licitè agere potest, ad

* Pag. 110.

juvan-